

1967

Z Velké

Dostí volně.

Dobrý, sladký Je - ži - ši, nech du - še má
u - sly - ší rá - no Tvůj pre - slad - ký
hlas, že jí po - že - hná - ní dáš.

Dobrý, sladký Ježiši,
nech duše má uslyší
ráno Tvůj presladký hlas,
že jí požehnání dáš.

Nepožehnáš-li komu,
kdo muž pomoci tomu?
By sebú na břeh vrhl,
snad by se s ním utrl.

Emanueli Kriste,
Ty's zaslíbil zajisté,
zač bude kdo prositi,
má nájíti a vzíti.

Lidé, Boha bójící,
cestú Páně chodící,
bývají požehnaní,
i v dobrém rozmáhaní.

Líbezné požehnání
dává Bůh i ve spání,
když nejméně počijí,
těm, kteří ho milují.

Dej, Pane, pracovati,
péči na Tě skládati;
zdraví i síly poprej,
pokoj, potřeb hojnost dej.

S Bohem a s poctivostí,
v křesťanské spravedlnosti,
nechť se nám štěstí množí,
skrz miłość, pomoc Boží.

Lépe jest chudým býti,
dobré svědomí míti,
než všecek svět získati,
duši poškvřňovati.

Šetrme, když do odchází,
z světa pracně vychází,
nemůže nic vzít z něho,
cožkoliv je časného.

Pevnú víru při smrti
s dobrým svědomím míti,
potřeby jest každému,
kdo chceš k ráji věčnému,

Rač, o dobrý Ježiši,
v čas můj nejposlednější
víry, nádeje príti
a pobožně umříti.

Když k nám přideš s svou říší,
nechť duše má uslyší
hlas: Podtež požehnaní,
v nebeské kralování.

Abych, sladký Ježiši,
v Tvé radosti nejvyšší
rozkoší Tvých požíval,
Tobě s anděly zpíval.